

— Нищо, бай Петре. Ще изведа конетѣ на по-сухо.

Но вмѣсто на по-сухо мѣсто, той ги заведе въ една изрѣтена отъ дъжда трапчина, пълна съ пѣсѣкъ и тиня, навлѣчени отъ пороищата. Колелетата затънаха до главинитѣ, конетѣ спрѣха.

— Идиотъ! Дуракъ! Идиотъ! — развика се Чокоя, замахна съ камшика да удари момѣка, но тѣй си и остана: останалитѣ четири-петѣ души, съ дигнати сопи идѣха къмъ него. Чокоя пребледнѣ и се вцепени.

Изведнажъ платнището и ямурлука, дето ужъ бѣше сольта, се подигнаха, свлѣкоха се и изподъ тѣхъ се показа бѣлото лице на едно момиче, чернооко, хубаво, съ лѣскава и черна коса като смола. Тя се поозърна наоколо си, зачуди се отъ туй, което виждаше, и се засмѣ.

— А! Спаска! — казаха двама-трима отъ младежитѣ и се спрѣха. Тѣ побързаха да хванатъ тоягитѣ си тѣй, че да не се разбере, че сж имали намѣрение да биятъ нѣкого.

— Де сме? Азъ съмъ изкарала единъ сънь. Стигнахме ли? — каза момичето. После се наведе, видѣ какъ бѣше затънала каруцата и взе да се смѣе.

Чокоя бѣше страшно ядосанъ.

— Хей, слушай... ти, тамъ! — говорѣше той, като заекваше. — Да извадишъ каруцата! Ти я докара тукъ, да я извадишъ! — Но той